

कालांतरं कालावधि ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ इति उद्योगप० नैलकंठीये भा० द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥
 बृहस्पतिरुवाच नहुषं याचतां देवी किंचित्कालांतरं शुभा ॥ इंद्राणीहितमेतद्वितथास्माकं भविष्यति ॥ २५ ॥ बहुविघ्नः सुराः कालः कालः कालं नयिष्यति ॥ गर्वि
 तो बलवांश्चापिनो नहुषो वरसंश्रयात् ॥ २६ ॥ शल्य उवाच ततस्तेन तथोक्ते तु प्रीता देवास्तथाब्रुवन् ॥ ब्रह्मन्साध्विदमुक्तं ते हितं सर्वं दिवौ कसां ॥ २७ ॥ एवमेतद्विज
 श्रेष्ठ देवी चेयं प्रसाधतां ॥ ततः समस्ता इंद्राणी देवाश्चाग्निपुरोगमाः ॥ २८ ॥ ऊचुर्वचनमव्यग्रा लोकानां हितकाम्यया ॥ देवा ऊचुः त्वया जगदिदं सर्वं धृतं स्था
 वरजंगमं ॥ एकपत्यसिसत्या च गच्छस्व नहुषं प्रति ॥ २९ ॥ क्षिप्रं त्वामभिकामश्च विनशिष्यति पापकृत् ॥ नहुषो देवि शक्रश्च सुरैश्चर्यमवाप्स्यति ॥ ३० ॥ एवं
 नः ॥ ३२ ॥ इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्वणि सेनोद्योगपर्वणि इंद्राणी कालावधियाचने द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥
 द्वा नहुषो देवराट् तदा ॥ त्रयाणामपि लोकानामहमिन्द्रः शुचिस्मिते ॥ १ ॥ भजस्व मां वरारोहे पतित्वे वरवर्णिनि ॥ एवमुक्ता तु सा देवी नहुषेण पतिव्रता ॥ २ ॥ प्रा
 वेपत भयो द्विग्रा प्रवाते कदलीयथा ॥ प्रणम्य सा हि ब्रह्माणं शिरसातु कृतांजलिः ॥ ३ ॥ देवराजमथोवाच नहुषं घोरदर्शनं ॥ कालमिच्छाम्यहं लब्धुं त्वत्तः कंचित्सुरे
 श्वर ॥ ४ ॥ न हि विज्ञायते शक्रः किं वा प्राप्तः क्व वागतः ॥ तत्त्वमेतत्तु विज्ञाययदि न ज्ञायते प्रभो ॥ ५ ॥ ततोऽहं त्वामुपस्थास्ये सत्यमेतद्वीमिते ॥ एवमुक्तः स इंद्राण्या
 नहुषः प्रीतिमानभूत् ॥ ६ ॥ नहुष उवाच एवं भवतु सुश्रोणि यथामामिह भाषसे ॥ ज्ञात्वा चागमनं कार्यं सत्यमेतदनुस्मरे ॥ ७ ॥ नहुषेण विस्मृष्टा च निश्चक्राम
 ततः शुभा ॥ बृहस्पतिनिकेतं च सा जगाम यशस्विनी ॥ ८ ॥ तस्याः संश्रुत्य च वचो देवाश्चाग्निपुरोगमाः ॥ चिंतयामासुरेकाग्राः शक्रार्थं राजसत्तम ॥ ९ ॥ देवदेवे
 न संगम्य विष्णुना प्रभविष्णुना ॥ ऊचुश्चैनं समुद्विग्ना वाक्यं वाक्यविशारदाः ॥ १० ॥ ब्रह्मवध्याभिभूतो वै शक्रः सुरगणेश्वरः ॥ गतिश्च न स्त्वं देवेश पूर्वजो जगतः
 प्रभुः ॥ ११ ॥ रक्षार्थं सर्वभूतानां विष्णुत्वमुपजग्मिवान् ॥ त्वद्वीर्यं निहते वृत्रे वासवो ब्रह्महत्यया ॥ १२ ॥ वृत्तः सुरगणश्रेष्ठ मोक्षं तस्य विनिर्दिश ॥ तेषां तद्वचनं श्रु
 त्वा देवानां विष्णुरब्रवीत् ॥ १३ ॥ मामेव यजतां शक्रः पावयिष्यामि वज्रिणं ॥ पुण्येन हयमेधेन मामिध्वा पाकशासनः ॥ १४ ॥ पुनरेष्यति देवानां मिद्वत्त्वमकुतो
 भयः ॥ स्वकर्मभिश्च नहुषो नाशं यास्यति दुर्मतिः ॥ १५ ॥

विष्णुत्वं व्यापकत्वं अव्यापकेन जगद्रक्षाया असंभवात् ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥